

ת"פ 15384/02/15 - מדינת ישראל נגד ע ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15384-02-15 מדינת ישראל נ' ג
לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד ניר בינשטוק
נגד
ע ג
על ידי ב"כ עו"ד מחמוד רבאח
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש- בן זוג לפי סעיף 382(ג) בצרוף סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש- בן זוג לפי סעיף 382 (ג) בצרוף 380 לחוק.
2. על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום, נכון למועד המתואר להלן בעובדות כתב האישום, היה הנאשם נשוי לגברת י ג (להלן: "**המתלוננת**"). הנאשם והמתלוננת התגוררו יחד בבית בשכונת בית חנינה בירושלים (להלן: "**הבית**") ולהם ארבעה ילדים קטינים.
3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.7.14 בסמוך לשעה 13:00 בבית, תקף הנאשם את המתלוננת ללא הסכמתה ושלא כדין וגרם לה חבלה של ממש. באותן הנסיבות, דחף הנאשם את המתלוננת, חבט בזרועה, תפס את ראשה והטיחו במזנון שהיה בבית. בעקבות המתואר, נגרמו למתלוננת סימן כחול ביד ימין וברגלה וכן נפיחות בראשה.
4. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעבירה המיוחסת לו. לדבריו, בתאריך הנקוב בכתב האישום המתלוננת לא התגוררה עם הנאשם והיא עזבה את הבית יום לפני כן וטען כי בידו מסמכים מבית הדין המלמדים על כך. כן

עמוד 1

הוסיף כי המתלוננת הגישה את תלונתה כמה ימים אחרי שעזבה את הבית ולא ביום האירוע מושא האישום. עוד ציין כי המתלוננת הגישה נגד הנאשם תלונות אשר נסגרו לאחר שהתברר שטענות הנאשם נכונות והתלונות הן השקריות.

5. המחלוקת בענייננו, עובדתית במהותה והיא מצריכה הכרעה בין שתי גרסאות עובדתיות שונות, זו של המתלוננת וזו של הנאשם.

6. מטעם התביעה העידה המתלוננת. עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: מסמכים רפואיים של המתלוננת- **ת/1**, הודעת הנאשם- **ת/2**, מזכר המתעד שיחת טלפון עם השכן "אבו מוחמד"- **ת/3**, מזכר זימון הנאשם לחקירה- **ת/4**, מזכר שיחה עם רווחה שועפאט- **ת/5**, מזכר שיחת טלפון עם המתלוננת- **ת/6**.

7. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

טענות הצדדים

8. ב"כ המאשימה טען כי עלה בידו, באמצעות עדות המתלוננת, להוכיח את שיוחס לנאשם בכתב האישום וביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו. לדידו, ניתן להתרשם כי גרסתה של המתלוננת מהימנה ונתמכת בתעודה רפואית ובהערות השוטרים שצינו את שראו על גופה של המתלוננת בעת שהגישה תלונה במשטרה. עוד סבר ב"כ המאשימה כי עדות המתלוננת היתה עקבית וקוהרנטית. כמו כן ציין ב"כ המאשימה כי אין לה מניע לפגוע בנאשם, ועל כן יש להעדיף את עדותה על פני עדותו של הנאשם.

9. מנגד טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים, ועל כן יש לזכותו מהמיוחס לו בכתב האישום. ב"כ הנאשם סבר כי הסתירות והתמיהות בגרסתה של המתלוננת, פוגמים באפשרות לקבוע כי גרסתה מהימנה. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם מהימנה והנאשם היה עקבי בדבריו הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט.

דין והכרעה

10. במקרה שלפני עסקינן בגרסת המתלוננת העומדת לבדה אל מול גרסת הנאשם. העבירה המיוחסת לנאשם, הינה עבירת אלימות במשפחה, אשר מטבע הדברים מבוצעת בחדרי חדרים, בבית בני הזוג, ללא עדים, ובמקרים רבים מדובר בתשתית ראייתית המבוססת על גרסה מול גרסה. כך גם במקרה דנן, טוענת המתלוננת כי הנאשם תקף אותה בביתם ואילו הנאשם, מנגד, מכחיש זאת. שומה על בית המשפט במקרה דנן, "להזהיר עצמו" ולדקדק ולבחון בקפידה יתירה את עדותה היחידה של המתלוננת (יעקב קדמי, **"על הראיות"**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470-471). אמנם אין מניעה להרשיע נאשם בביצוע עבירה על יסוד עדות יחידה, אך זו חייבת להיות ללא רבב, שמהימנותה אינה מוטלת בספק, קוהרנטית ומשתלבת בנסיבות העניין. סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**) נועד לסייע לשופט במלאכת ההכרעה בין מהימנותם של עדים, בקבעו כי זו תוכרע **"על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט"**.

11. לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת והנאשם וקראתי את המסמכים שהוגשו לעיוני, מצאתי כי בעדות המתלוננת נפלו סתירות מהותיות, אשר פוגמות במהימנות גרסתה, באופן שאינו מאפשר לבסס הרשעה בפלילים על עדות זו, ועל כן מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו כפי שיפורט להלן.

12. סתירה ראשונה אשר יש בה כדי לכרסם בראיות התביעה, נמצאת בחקירתה הראשית של המתלוננת אשר מסרה כי בתקופה בה אירע האירוע מושא האישום הנאשם, כלשונה: **"היה מוציא אותי לעבוד, הוא כל הזמן יושב בבית. הוא היה משאיר את הילדים אצלו, אני הייתי נמצאת בעבודה, אני לא יודעת מה היה קורה, הוא זה שהיה עוזב את הילדים או לא. אני גם כשהייתי לא מקבלת משכורת, הוא היה זורק אותי מהבית והמשפחה שלי הייתה באה ומחזירה אותי הביתה"** (ר' עמ' 6, ש' 11-14). ובהמשך מסרה שהיא עבדה בבית החולים תל השומר ובהרצליה וכן במסעדה באבו גוש, בבית אבות והוסיפה שעבדה בכל מיני מקומות (ר' עמ' 6, ש' 18-19).

אולם לאחר מכן מסרה גרסה סותרת כי בזמן בו התרחש האירוע מושא האישום היא לא עבדה (ר' עמ' 13, ש' 24-25) וכשנשאלה למהות הסתירה בדבריה היא השיבה כך: **"נכון, אבל בתקופה של האירוע, הוא היה לוקח ממני את המשכורת עוד מהדלת של הבית. הוא היה זורק אותי מהבית. בתקופה שבה אירע האירוע לא עבדתי"** (ר' עמ' 14, ש' 1-2).

13. סתירה נוספת העשויה לכרסם בראיות התביעה עולה מעדותה של המתלוננת לפני: בחקירתה הנגדית היא אישרה כי הגישה לפחות ארבע פעמים תלונות במשטרה נגד הנאשם (ר' עמ' 9, ש' 2-3). ולאחר שב"כ הנאשם ציין כי תלונות אלו נסגרו היא הדגישה כך: **"אני הלכתי למשטרה וביקשתי לבטל את התלונות. אני סגרתי אותם"** (ר' עמ' 9, ש' 8). בהמשך כאשר נשאלה המתלוננת בשנית על ידי ב"כ הנאשם אם המשטרה סגרה את התלונות לבקשתה, היא שינתה גרסתה והשיבה כי היא ביקשה מהמשטרה לסגור שתי תלונות, אשר היא הגישה נגד הנאשם והוסיפה שהסיבה לכך הייתה כי הנאשם איים עליה. כן מסרה כי את שתי התלונות האחרות היא לא ביקשה לסגור.

"ש. מה שאת טוענת זה שהמשטרה סגרה את התיקים כי ביקשת?

ת. כן, בגלל שהוא איים עליי. זה היה תיק או שניים בעקבות איומים.

ש. ושני התיקים האחרים?

ת. אני לא סגרתי אותם.

ש. המשטרה סגרה אותם?

ת. לא, הם לא אמרו לי" (ר' עמ' 9, ש' 18-23).

אולם לאחר מכן מסרה גרסה אחרת המעוררת תמיהה:

"ש. במשטרה ביום הגשת התלונה בתיק, שואלים אותך אם היו מקרים של אלימות בעבר. את אמרת שכן. שואלים אותך למה לא דיווחת למשטרה. את משיבה שבאת פעמיים והגשת תלונה ולא נעשה עם זה כלום. תגידי לי, איך את מספרת לנו שאת בעצמך הלכת למשטרה וביקשת לבטל את התלונות? היו שתי תלונות שנסגרו לפני האירוע, ואת העדת שאת בעצמך ביקשת מהמשטרה לסגור. למה את באה בתלונה למשטרה?

ת. גם ככה הם לא עשו לו כלום בגין התיקים האלה והוא איים עליי לסגור אותם. אני לא ידעתי שהתיק מושך שנים לבדיקה" (ר' עמ' 14, ש' 8-14).

14. לא זאת אף זאת, סתירה נוספת עולה מעדותה לעניין תשובתה לסיבה לאירוע מושא האישום. כאשר המתלוננת נשאלה בחקירתה הראשית מדוע הנאשם הכה אותה היא השיבה: **"כל הזמן הוא רצה כסף. אני לא יודעת מה הוא עושה עם זה"** (ר' עמ' 6, ש' 18). בהמשך, כאשר נשאלה על ידי ב"כ המאשימה אם האירוע התרחש בעקבות ריב ביניהם על הריהוט והצ'קים היא השיבה שוב: **"לא, אני לא יודעת מה הראש שלו אבל הוא כל הזמן מבקש כסף. הוא חושב רק על כסף"** (ר' עמ' 10, ש' 13). לאחר מכן, חזרה בה המתלוננת מגרסתה כאמור ומסרה כי הסיבה לאירוע מושא האישום **"על זה שאח שלו גנב מהבית שלנו סכום כסף רב. הוא היה לו עסק בעיסאוניה. בגלל הכסף שנגנב ממנו, הילדים שלי נתקלו לחטיפות וזה בגלל..."** (ר' עמ' 10, ש' 18-19).

מדובר בשלוש גרסאות שונות שניתנו במהלך עדותה של המתלוננת בעניין זה ולא עלה בידי המתלוננת למסור הסבר מניח את הדעת לסתירות האמורות.

15. סתירה משמעותית נוספת עולה מכך שהמתלוננת מסרה בחקירתה הראשית כי לא נפגשה עם הנאשם לאחר האירוע שאירע ביום 22.7, אלא רק בבתי המשפט (ר' עמ' 10, ש' 24-26, עמ' 11 ש' 1-2), אולם ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית הוכיח לה כי היא הגישה תלונות נגד הנאשם לאחר אירוע מושא האישום זה, על אף דבריה והיא אישרה זאת: **"זה נכון אנחנו נפגשנו פעמיים. הוא שלח את הבן שלי כאשר היה נוזל דם מהאוזן שלו והפעם השנייה הוא תקף אותנו בבית"** (ר' עמ' 11, ש' 23-24).

16. מעבר למכלול סתירות וקשיים אלה, ניתן לראות בדבריה בחקירתה הנגדית כי גרסתה מתפתחת ולשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית מדוע הגישה תלונתה רק לאחר חמישה ימים ממועד האירוע היא הוסיפה כי הנאשם איים עליה והשיבה:

"כן. כשאני הלכתי למסורה, הפגיעה הייתה ישנה כיוון שאבי נתן לו זמן של עשרה ימים לבוא ולעשות עטוה."

ש. אני אומר לך שהלכת למסורה ביום 27.07.14, חמישה ימים לאחר האירוע.

ת. כן. הוא, אבי נתן לו עשרה ימים, אבל בחמשת הימים הראשונים הוא היה מאיים עליי ועל הילדים. אני התעייפתי ולא ראיתי את הילדים. אני לא יכולתי לסבול" (ר' עמ' 13, ש' 10-15).

17. אשר לתיעוד הרפואי, המתלוננת נבדקה במרפאה ביום 24.7.14, רק לאחר יומיים מיום שאירע מושא האישום זה. כאשר נשאלה על כך המתלוננת בחקירתה הנגדית היא מסרה תשובה שאינה מסבירה את העניין: **"אני אז לא ידעתי לאן אני אפנה אחרי שהוא זרק אותי לרחוב, לא ידעתי איפה אני או הילדים שלי"** (ר' עמ' 13, ש' 17-18).

על כך נשאלה על ידי בית המשפט, כי הסברה לא עולה בקנה אחד עם האמור בת/5 לפיה היא מתגוררת עם אביה בעיר העתיקה. על כך השיבה:

"אבי לא גר בירושלים. אמי נפטרה. ביומיים האלה אצל אשתו של דודי. אני נכון שהייתי סובלת מכאבים, קופת החולים סוגרת ב-12:30. הוא הרביץ לי אחרי שעה. ביום השני אני הלכתי לרווחה כי התקשרו אליי"

למרות שסבלתי מכאבים. גם ביום השני הוא זרק אותי מהבית, ללא כסף או שום דבר. אז הגיע בן דודי ואני לקחתי כסף והלכתי" (ר' עמ' 13, ש' 20-23).

18. יתרה מזו, לא ניתן ללמוד מהתיעוד הרפואי ומהערת החוקרת בדבר סימני החבלה אשר הבחינה בהן (ר' עמ' 5 לפרוטוקול מיום 15.6.16, ש' 13-15), אם החבלות שנמצאו על גופה של המתלוננת הן חבלות "טריות", נוכח העובדה כי המתלוננת הגישה תלונתה במשטרה רק לאחר חמישה ימים מהאירוע, ובכך על הקשר הישיר לאירוע התקיפה של הנאשם שלגביו טוענת המתלוננת. כמו כן, לא צולמו תמונות המנציחות סימני חבלה כלשהן. על כן, גם בהינתן הסימנים המינוריים שנצפו על ידי החוקרת במשטרה, לא ניתן לומר כי סימני החבלה תומכים בגרסתה.

19. עוד ניתן לראות כי בעדותה ניסתה המתלוננת להעצים את האירוע הנטען. כך לדוגמא מעדותה:

בחקירתה הראשית העידה המתלוננת: **"והיד שלי כאבה. כל הגוף שלי היה מלא מכות כי הוא כל הזמן מרביץ לי"** (ר' עמ' 4, ש' 22) ומיד לאחר מכן מסרה: **"כשהלכתי לרופא הלכתי כי ידי כאבה. כשהלכתי למשטרה היו סימנים על גופי כי הוא בעט בי"** (ר' עמ' 4, ש' 24-25). **"היד שלי כאבה והראש שלי כאב"** (ר' עמ' 5, ש' 1). ובהמשך: **"אני לא רוצה לקלל או להגיד דברים שהם לא במקומם. הוא יכול לדבר ולהגן על עצמו איך שהוא רוצה אבל יש יותר מתלונה ויותר מפעם שהוא הכה אותי. בתשע השנים שחייתי איתו, יש לנו תיק ברווחה. היו הרבה סימנים עלי ועל הילדים. יש ילד שהוא מטופל עד עכשיו בגלל המכות שקיבל"** (ר' עמ' 5, ש' 20-23). **"יש לי מסמכים מבית המשפט ומהילדים, רק השבוע יש לנו בית משפט והוא לא בא, לא מעניינים אותו הילדים וכל הזמן יש אלימות במשפחה. יש הרבה תלונות"** (ר' עמ' 6, ש' 24-25). ובהמשך: **"אני הלכתי לרופא ואני מקבלת תרופות כל הזמן"** (ר' עמ' 7, ש' 3) ולאחר מכן: **"אחרי המכות, אני נכנסתי למצב נפשי מרוסק, אני לוקחת תרופות לטיפול במצבי הנפשי המרוסק מזה שנתיים"** (ר' עמ' 8, ש' 10-11). עוד הזהירה את ב"כ הנאשם בחקירתה הנגדית שלא ישאל הרבה כי יש לה הרבה סיפורים (ר' עמ' 10, ש' 19-23). בהמשך חקירתה הנגדית מסרה: **"כן, אבחל בעיקר הוא היה מרביץ הרבה"** (ר' עמ' 13, ש' 9).

20. ב"כ המאשימה טען כי למתלוננת אין מניע לטפול אשמה על הנאשם והרי כלל ידוע בפסיקה שהעדר מניע של המתלונן לטפול אשמה או להעליל עלילה אינו יכול לפעול לחובת נאשם ולא עליו החובה לרדת לנבכי מחשבתו של המתלונן, די בכך שאין בראיות התביעה כדי להרשיע אדם מעבר לספק סביר. לעניין זה יפים הדברים שנפסקו בע"פ 1787/98 גוסה פרידה נ' מדינת ישראל, תק-על 98(3), 9 **"לא תמיד מתגלה המניע של העברין והחוק, כידוע, שיחרר את בית המשפט מקביעת או מציאת מניע כזה. גם לא תמיד מתגלה המניע של המתלונן לטפול אשמה או להעליל עלילה על מאן-דהוא וגם כאן אין בית המשפט יכול או חייב, לגלות מניע כזה. די בכך שהראיות שהתביעה מביאה אין בהן כדי להרשיע אדם, מעבר לספק סביר"**.

21. לא מן הנמנע לייחס למתלוננת את המניעה לתלונתה, בכך שהנאשם נשא אישה אחרת כפי שאמרה בחקירה הראשית כלשוונה: **"הוא התחתן עם עוד בחורה"** (ר' עמ' 10, ש' 2). אולם, גם אם לא ניתן לייחס לה מניע זה כפי שסבר ב"כ המאשימה, הרי היעדר מניע למתלונן אינו יכול לפעול לחובתו של הנאשם, כאמור.

22. לאור האמור, עדות המתלוננת לא הותירה בי רושם חיובי ולא הייתה אמינה בעיני, מצאתי כי הסתירות בגרסאות המתלוננת הן סתירות מהותיות אשר פוגמות באפשרות לתת בה אמון. אכן, ייתכן והמתלוננת הייתה

מבולבלת ונסערת בבית המשפט, אולם, מכיוון שמדובר בסתירות ופגמים רבים ולא נמצאו חיזוקים חיצוניים לעדותה, אני סבורה כי לא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם על עדותה.

23. לפגמים אלה בעדות המתלוננת, מצטרפת גרסתו הרציפה העקבית והקוהרנטית של הנאשם בה דבק למן הרגע הראשון הן בעת מסירת הודעתו במשטרה, הן בעת תשובתו לכתב האישום והן בעת מסירת עדותו בבית המשפט, לפיה הוא הכחיש כי נהג באלימות כלפי המתלוננת ומסר כי הוא היה בכלל בעבודה (ר' עמ' 6, ש' 1-6) **"בחיים לא עשיתי את זה"** והמתלוננת יצאה מהבית באותו היום, סגרה את הילדים לבדם בבית והשכנים הביאו לילדים אוכל מהחלון ועל כן הוא התקשר לרווחה. לאחר מכן הסביר את דבריו כי המתלוננת עזבה את הבית ביום ה-21.7.15 אולם הגישה תלונתה במשטרה ביום 22.7.15 (ר' עמ' 6, ש' 11-14). בהמשך, שוב הכחיש כי המתלוננת עזבה את הבית כי הנאשם הכה אותה **"אין דבר כזה"** (ר' עמ' 6, ש' 28-29). גם בחקירתו במשטרה הוא הכחיש את אירוע התקיפה כלפי אשתו והוא מסר כי המתלוננת עזבה את הבית ביום 21.7.14, אמרה לו שהיא לא "רוצה" אותו ולא את הילדים, השאירה את הילדים, טרקה את הדלת של הבית ונסעה (ר' ת/2).

גרסת הנאשם עשתה רושם מהימן ולא נמצאו בה סתירות של ממש. הנאשם מסר עדות מפורטת באשר לאירועים, וזאת בניגוד לעדות המבולבלת והלקונית של המתלוננת. הנאשם עמד על הכחשתו לפיה נקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת.

24. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, ולפיכך אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם ברמת ההוכחה הנדרשת. על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ו, 14 יולי 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.